

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 2

Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 202-00005/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Es recorda que uns errors tipogràfics al dictamen d'aquesta proposició de Llei han estat publicats al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 110. Es recorda també que han estat distribuïdes unes correccions lingüístiques als ponents de la Llei. D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat, senyor Carmel Mòdol, que fou designat relator per presentar els treballs de la Comissió té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el 30 de maig de 1983 era publicada una magnífica Llei, la 10/1983, la Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Magnífica per la seva oportunitat i pels beneficis que la seva aplicació ha comportat a Catalunya. Hom reconeix que la «Llei de la corpo», com popularment se la coneix, ha significat un dels fets més importants en el continuat procés de recuperació de les institucions d'autogovern i de normalització cultural i lingüística del nostre país.

El desplegament de la Llei va suposar també un fort impuls a l'emergència i consolidació de la nostra indústria audiovisual. Del 83 ençà han passat, però, vint-i-quatre anys i durant aquests temps el món i Catalunya han canviat força. Vivim en una època de transformació permanent, on tot evoluciona molt de pressa, la tecnologia, l'ordenament jurídic, el mateix mercat, les condicions de competència i, fins i tot, l'entorn sociocultural no són aliens a aquest fenomen.

Convenia, doncs, posar al dia el magnífic instrument del 83, adaptar la legislació al nou context del sector audiovisual i fer-ho seguint el camí que el mateix Ple del

Parlament va assenyalar en la Resolució 3/6 adoptada en la sessió del 15 de desembre de 1999, resolució que, com és sabut, va ser adoptada per unanimitat.

Fruit d'aquella resolució ha estat la reforma de la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya el 2004, la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya del 2006 i, finalment, avui li ha arribat el moment a una nova «Llei de la corpo», o potser seria més encertat anomenar-la la «Llei de la nova corpo». Renomenada també en consonància amb el seu temps com a Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Tot i l'aturada provocada per la dissolució del Parlament de l'any 2006, els treballs de la Ponència durant els anys 2006 i 2007 han fet possible, finalment, que avui sotmetem a la consideració d'aquesta cambra l'aprovació d'una nova regulació pel funcionament del servei públic audiovisual de la Generalitat de Catalunya.

Aquest nou marc legal, que interpreta de manera fidel la resolució 3/6 del desembre del 1999, pretén fer visible un nou funcionament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que segueixi els principis d'independència, de professionalitat i de viabilitat econòmica i que continuï amb la seva adequació a les noves exigències dels canvis tecnològics i a les demandes emergents de la societat.

La llei canvia l'arquitectura interna de la Corporació i ho fa donant un paper predominant al consell de govern, elegit ara amb la participació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i amb un mandat que s'allarga sis anys. Consell de govern al que dota d'atribucions molt superiors a les que l'actual consell d'administració té.

De la mateixa manera, estableix la convocatòria pública com el sistema per a la contractació del director o directora general. Fixa també un règim rigorós d'incompatibilitats i l'exigència de perfils professionals per les persones que ocupin els organismes rectors dels mitjans públics de la comunicació de la Generalitat de Catalunya.

També són especificats en l'articulat de la llei els compromisos i les exigències que la Corporació ha d'afrontar en matèria de continguts i programació, alhora que potencia les seves funcions educativa, cultural, lingüística i també les obligacions de difusió

dels valors democràtics, cívics i ètics i també el coneixement i respecte als drets humans.

En aquest sentit es redefineix i es reforça consell assessor de continguts i programació. La llei s'articula en deu capítols, tres disposicions addicionals, una disposició transitòria, una disposició derogatòria i una disposició final.

El primer capítol es dedica a disposicions generals. El capítol segon estableix la naturalesa i el règim jurídic de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El capítol tercer s'ocupa de l'organització de la Corporació. El quart fa referència a les formes de gestió. El capítol cinquè desenvolupa el concepte i contingut del contracte programa. Els principis, els objectius i les obligacions de programació són objecte del capítol sisè. Els capítols setè, vuitè o novè regulen les matèries de pressupost i finançament, patrimoni i personal.

Finalment, el capítol deu, estableix que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és objecte de tres tipus de control: el parlamentari, exercit per aquesta cambra; el de compliment de la funció de servei públic, exercit predominantment pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya; i el control pressupostari i financer, exercit per aquesta cambra i el Govern de la Generalitat.

En la disposició derogatòria s'introdueix també la derogació i la modificació de dos articles de la Llei de comunicació audiovisual, que han estat objecte de revisió.

He dit al principi d'aquesta intervenció que la llei del 83 ha estat una magnífica llei. I és ara, en el moment de la seva actualització, de la seva adaptació a la nova situació, que cal reconèixer especialment i agrair profundament la feina i l'encert dels que la van fer possible, el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat d'ara fa vint-i-quatre anys.

Agraïment també per la il·lustre diputada Marta Llorens i la il·lustre exdiputada Dolors Comas d'Argemí, que van participar en la primera etapa d'aquesta Ponència; per les lletrades d'aquesta cambra, la senyora Anna Casas, que va començar juntament amb la senyora Estela Andreu els treballs de la Ponència, i la senyora Estela Andreu que els ha acabat. De la mateixa manera i en el mateix ordre per les gestores senyores Montse Alcàsser i Carme Alonso i l'assessora lingüística senyora Marta Pallà [#].

Agraïment també pel Govern de la Generalitat que ens ha facilitat els treballs i pel conseller de cultura i mitjans de comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras i els seus col·laboradors, que van entendre que la millor manera de facilitar i d'impulsar els treballs de la Ponència era no introduir canvis en la Corporació a l'inici del seu mandat. I que aquests esdevinguessin finalment com a lògica conseqüència de l'aprovació de la llei.

Finalment, agraïment a tots els compareixent en les dilatades i llargues sessions de la Ponència, amb especial significació cap als dos darrers, el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, senyor Josep Maria Carbonell i el que serà el darrer president de la Corporació Catalana de Ràdio i televisió, el...

Fitxer 3

...senyor Joan Majó. A tots, a totes, agraïment i consideració per les seves valuoses aportacions.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats...

El president

Gràcies, senyor Mòdol. Té la paraula, de fet, per començar el debat, amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor, la senyora Joana Ortega, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, és per a mi un honor avui que aquesta llei que defenso, que és la primera que defenso com a diputada del Parlament de Catalunya... I és per a mi un honor perquè avui aquesta cambra aprovarà sens dubte una llei important, una llei de país, una llei que posa de manifest la necessitat que hi ha hagut de revisar, d'actualitzar, de modernitzar una llei, una eina, que ha estat imprescindible en el procés de normalització cultural i lingüística del nostre país. Una llei que ha esdevingut, com deia, indispensable al servei de la

convivència, de la cultura i de la llengua. I una llei que en el seu moment, en el moment de la seva creació, va ser una de les mostres més clares d'estat, perquè, com vaig esmentar en l'anterior presa de consideració de la llei, l'any 83 vam fer una veritable televisió d'estat, vam fer un bon model de televisió pública. I és en aquest sentit, i també des del convenciment del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que cal treballar i seguir treballant per fer que la ràdio i la televisió del nostre país continuïn sent..., torni a ser també la televisió de referència. I en aquest sentit en aquests moments tenim un actiu important perquè tenim excel·lents professionals, preparats i amb experiència, per superar els reptes de futur.

I hem abordat aquesta reforma de la llei, com deia, perquè calia actualitzar-la, perquè la Catalunya de l'any 83, quan es va crear la corporació, era la Catalunya del segle XX, no la del XXI. I així, com deia el senyor Mòdol, es va evidenciar en el debat monogràfic sobre els mitjans audiovisuals que es va celebrar fa dos mandats i que va obrir realment les bases perquè s'obris un cicle de reformes que avui culminarà amb l'aprovació d'aquesta llei.

Per tant, la ràdio i televisió catalana van néixer l'any 83, és a dir, fa vint-i-quatre anys, com molt bé deia el senyor Mòdol. I va néixer amb la voluntat de normalitzar el país. I va néixer també amb la voluntat de normalitzar-lo des d'una perspectiva lingüística, però també va néixer amb la voluntat de crear, de consolidar un espai català de comunicació.

I ara, passats aquests vint-i-quatre anys, és cert que podem dir que ha passat molt de temps, que ha plogut molt i que aquella televisió, aquella TV3, que s'adreçava en els seus inicis a un país de 6 milions d'habitats, ara s'adreça a un país de 7 milions i mig. Aquella TV3 que va néixer en un país essencialment bilingüe –això sí, amb el català en minoria–, ara s'adreça a un país amb moltes més llengües. Aquella TV3 que va néixer com al tercer canal, quan en aquell moment partíem d'un monopoli estatal, ara tenim una oferta molt més àmplia. Una oferta molt més àmplia també en castellà, que s'ha multiplicat i que ha crescut d'una manera exponencial, tot i que també és cert que ha crescut l'oferta de televisió de proximitat, l'oferta de televisió local.

Per això posava en evidència que cal seguir impulsant, i més que mai, l'ús social del català. I, en aquest sentit, nosaltres hem volgut incorporar-hi una sèrie d'esmenes. Però, com deia el senyor Mòdol, estem en un context dinàmic, canviant, i en els darrers anys el món audiovisual s'ha transformat completament. De fet, hem passat de pensar i de treballar en clau analògica a pensar i treballar en clau digital. I això també ens ha forçat a adequar els mitjans públics als nous requeriments tecnològics, a les noves realitats, a les noves necessitats, i, en aquest sentit, també necessitat de millorar la independència, necessitat de millorar la pluralitat i la professionalitat dels mitjans públics. I això vol dir també posar al dia la legislació, posar-la al dia per afrontar amb eficàcia, per afrontar amb competitivitat els nous reptes que, en definitiva, han d'esdevenir noves oportunitats.

I per això, com dia, ens calí adaptar l'eina. I el que ha estat substancial per CiU en tot aquest procés ha estat bàsicament el mateix que fa vint-i-tres anys: l'impuls de l'ús social del català, l'existència i la consolidació més que mai d'un espai català de comunicació, el suport a la indústria audiovisual catalana, pionera en el nostre país. I aquest, per tant, ha estat, podem dir, el nord, el nostre nord en el debat parlamentari. Un nord i també, permetin-me que ho digui, una manera de fer. Una manera de fer en tant i en quant que som la primera força parlamentària del país; una força parlamentària a l'oposició, sí, però amb una oposició responsable, amb una oposició rigorosa perquè som una força política, com deia, amb experiència i una força política amb vocació i amb mentalitat de govern. I crec que avui és una bona mostra d'això.

I és per això que dic que hem treballat amb il·lusió, hem treballat amb rigor, amb ganes, amb actituds obertes i amb la voluntat de fer un text viable, que fos possible en la seva praxi, perquè també ens preocupa, i molt, la governabilitat de l'ens. I perquè, a més, compartim plenament l'esperit de la llei: fomentar, com deia, la independència, la professionalització dels mitjans públics, és a dir, la desgovernalització.

Per tant, és a partir d'aquests objectius i també, si m'ho permeten, d'aquest tarannà, que hem presentat un paquet d'esmenes. Un paquet d'esmenes que en elles mateixes ve la voluntat de millorar i de perfeccionar aquest text i que en una gran majoria és cert que han estat acceptades, incorporades, i de les quals exposo una

breu mostra. Esmenes en el sentit de fomentar l'ús social del català. Creiem i crèiem que calia insistir en aquest aspecte i, en aquest sentit, hem transaccionat esmenes. Hi hem incorporat també esmenes sobre la necessitat d'enfortir, com deia, l'espai comunicatiu català; d'enfortir-lo com un dels pilars que realment ha de garantir la pervivència d'un model nacional, d'un model democràtic. Hi hem incorporat també un seguit d'esmenes en clara sintonia amb el que creiem que és l'esperit de la llei; així, doncs, en la línia d'afavorir, de propiciar, d'assegurar l'objectivitat, la pluralitat, la independència i la imparcialitat dels mitjans. I també és en aquest sentit que hem forçat i defensat que tant l'article 7.2 com l'article 7.4... Hem estat implacables en aquest sentit, perquè creiem que l'aprovació dels membres del Consell de Govern així com l'aprovació del mateix president del Consell de Govern s'han de fer per una àmplia majoria qualificada de dos terços del Parlament.

I és en aquest sentit que sí que hem estat bel·ligerants i és en aquest sentit també que voldria agrair als grups del tripartit que hagin retirat la seva esmena 7 fa pocs moments. I, per tant, jo crec que en aquest sentit tots refermem aquesta voluntat realment d'independència dels mitjans de comunicació. Una voluntat de despolitització que subscriuim tots i que esperem que no es vegi alterada per conductes que posin de manifest una manera d'entendre la política comunicativa diferent.

Saben que la llei, de fet, ja determina la necessitat de consensos amplis o consensos totals en la gestió, ja que fixa majories qualificades, com deia, de dos terços en l'aprovació d'alguns acords del Consell de Govern. Per tal que fos operatiu, també des de Convergència i Unió hem posat de manifest..., i hi hem incorporat mecanismes per tal de fer possible la governabilitat de la corporació en aquest sentit. El fet que el mandat dels membres del Consell de Govern sigui també superior al de la legislatura també avança en aquesta línia, com dèiem, de despolititzar-lo.

També hi hem incorporat esmenes en defensa del sector català audiovisual; esmenes concretes, mesures de suport, mesures, en definitiva, de foment, amb una especial cura, com deia, en un sector com aquest, un sector emergent i pioner a Catalunya. I és en aquest sentit que l'article 24, que feia referència a l'obligació, per part de la

corporació, a finançar pel·lícules europees i catalanes, arran de la nostra esmena incrementa un punt el seu percentatge de la xifra total d'ingressos que es dedicarà a aquest apartat. Alhora, també la nostra esmena incorpora en aquesta prerrogativa els documentals, els programes pilot i les sèries d'animació, com deia, indústria puntera del nostre país. Per tant, també aquesta és una aportació jo crec que concreta, que demandava el sector i que hem pogut dur a terme.

També hi hem incorporat una disposició addicional en la línia d'harmonitzar la publicitat en el sector públic i privat. Creiem també que aquesta era una demanda que hem pogut paulatinament posar sobre la taula.

Hem redefinit, en aquest sentit, també el Consell Assessor de Continguts i Programació; un consell assessor el qual dotem de moltes més funcions i, a més a més, d'acord amb les noves necessitats tecnològiques, socials, educatives, culturals, obrim a diferents membres i a diferents sectors, en un intent de professionalitzar-lo encara més i de dotar-lo, com deia, d'unes funcions més plenes.

Aquestes han estat algunes de les aportacions del nostre grup a la llei. De fet, hem retirat abans d'entrar en el Ple algunes esmenes i només en deixem vives dues: la 14 i la 17, que, en principi, compten amb el Grup dels Socialistes, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Esquerra.

I anunciar que votarem afirmativament les esmenes 1 i 23 del Partit Popular, esmenes que fan referència al caràcter formatiu també dels mitjans de comunicació. A darrera hora, aquest matí, s'ha produït una transacció en l'esmena 22, que presentava el PP, esmena que, per altra banda, doncs, des de Convergència i Unió hauríem votat afirmativament, en el sentit que jo crec que tots els membres de la ponència van posar de manifest la necessitat de poder arreglar un excés de reglamentació que en el seu moment es va tenir en la Llei de l'audiovisual i, per tant, jo crec que aquesta era una voluntat de tots els membres. Però la transacció que el Partit Popular i el tripartit han fet d'aquesta esmena comporta, per altra banda, la modificació del punt 3 de l'article 109, també de la Llei de l'audiovisual, que fa referència a l'autorització prèvia per part del CAC de les emissions de publicitat institucional. Aquí no podem donar-hi suport perquè, a més a més, entenem que aquesta modificació més que facilitar la

tasca el que fa és crear un conflicte d'interpretacions, en tant i en quant creiem que el fet de treure aquesta condició prèvia del CAC front a la publicitat institucional no ajuda, ni respon a cap lògica, ni respon en absolut, com deia, a aquesta voluntat.

Per tant, en aquest sentit, ens abstindrem i demanarem la votació separada d'aquesta transacció, lamentant, doncs, no poder votar aquesta esmena 22, que realment era un dels esperits que teníem.

Per tant, com deia, nosaltres deixem vives les esmenes 14 i 17. Retirem les altres en ares del consens, no sense que sentim aquesta llei, que és una llei que calia, que demandava el país, els sectors, els professionals i que ja va començar en el passat mandat.

Segurament aquesta no és la llei que hauria fet Convergència i Unió, però sí que els puc dir que és una llei que en compartim l'esperit, és una llei que sentim i hem fet nostra, i hem treballat perquè fos la millor llei possible; una llei que hem treballat, com deia, amb rigorositat, generositat, i en la qual hem volgut treballar per acostar posicions de totes les forces polítiques, que sempre ha estat possible amb la màxima unanimitat quan hi han hagut debats de l'àmbit audiovisual i que al nostre parer és important aquesta unanimitat també per poder desplegar després una llei com aquesta. I acabar, president, si m'ho permet... I nosaltres creiem que, com deia, les grans lleis del país requereixen consens.

Per acabar, volia agrair als membres de la ponència la seva tasca. Especialment voldria tenir un agraïment per a la membre del meu grup i companya de partit Marta Llorens, que va treballar eficaçment en la ponència a l'anterior mandat. Agraïment també a totes les institucions i persones que han comparegut en el decurs dels treballs de la ponència. També als membres del CAC, del qual en veig alguns a la tribuna de convidats, i els reitero la salutació. Alguns d'ells van defensar des d'aquesta mateixa tribuna aquesta llei. També un agraïment, com és lògic, per a la lletrada, per a les secretàries de la ponència i sobretot per a la resta de ponents, com deia.

Crec que avui, amb l'aprovació d'aquesta llei, donem un salt molt important també en la qualitat democràtica del nostre país. I és aquest text que creiem que ens permetrà

tenir realment uns mitjans de comunicació més professionals, més independents i també més competitius, que ens permetin tornar a liderar l'espai, el mapa comunicatiu català.

Gràcies, moltes gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran. *(Veus de fons.)* Sí, hi havia esmenes; el que passa, que les han retirat. Però, malgrat això, mantenim l'ordre d'intervenció de major a menor, com he dit abans. Senyor Ferran, té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estava convençut que era el torn del senyor Santi Rodríguez, però cap problema. Bé, començar amb una cosa que no em voldria oblidar, que són els agraïments i que segurament seran redundants perquè tots els grups que hem participat en la discussió d'aquesta ponència realment hem de valorar com a molt positiu el treball que han realitzat els lletrats de la cambra i també el treball que van fer per endavant el senyor Josep Maria Carbonell, la senyora Comas d'Argemir, la senyora Marta Llorens i molts membres del CAC que han seguit de forma continuada i molt atenta la discussió i els treballs d'aquesta ponència, com ho van fer també respecte de la Llei de l'audiovisual. A tots ells, i als lletrats de la cambra, a la senyora Esther Andreu i a la senyora Anna Casas...

Fitxer 4

L'agraïment del nostre grup; i també l'agraïment als ponents de la ponència de tots els partits polítics, perquè crec que, en una llei d'aquest tipus, que és una llei que en diem «de país», realment crec que l'actitud que ha tingut tothom ha estat una actitud extremadament constructiva i que ha anat molt més enllà del que són els legítims interessos partidistes. I, en aquest sentit, doncs, voldria felicitar totes les forces polítiques i també, concretament, el principal grup de l'oposició, doncs, per haver

tingut una actitud que creiem que és de país. I, en aquest sentit, és un element per congratular-nos tots plegats.

Jo anunciar, senyor president, dues referències a esmenes i, després, passaria a fer, si li sembla a vostè, una recomanació, unes valoracions polítiques sobre el fet que estem fent avui.

Anunciar-li que retirem l'esmena 7 i 9, i anunciar també que fem una transacció o que l'articulem una transacció amb l'esmena número 22, en la qual voldria agrair, particularment, al Partit Popular aquesta visió més institucional, una visió institucional que ha tingut i que també recull, en certa manera, una demanda que ens havia fet el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, a través d'una petició específica en un dels informes que va tenir lloc en aquesta cambra.

Per tant, lliga això amb aquesta felicitació anterior, d'aquest sentiment més institucional que hem tingut tots els grups de la cambra.

Bé, estem davant d'una llei que és la resultant d'una espera, si em permeten l'expressió, fatigosa, eh?, fatigosa per als professionals, per als diputats, per als mitjans de comunicació que ens han seguit, per als membres del CAC, perquè, clar, una llei que s'ha anat arrossegant al llarg de tants anys, doncs, al final, genera una mena d'escepticisme. Diuen: «Home, això és probable que no se'n surtin.» Doncs, sí, jo crec que ens en sortim i ens en sortim prou bé.

I la resultant final és també la resultant d'un debat de referència, d'un debat que va tenir lloc el desembre del 99 sobre els mitjans de comunicació, que va marcar unes línies mestres, que sembla que han arribat a consensuar totes les forces polítiques del país. I es produeix un fet diferencial, que jo voldria posar damunt de la taula: Catalunya dins l'Estat espanyol és la comunitat que ha anat més lluny, que ha vertebrat més legislació, que ha discutit més, que ha parlat més i que ha treballat més en la definició de quin és el paper que han de tenir els mitjans audiovisuals.

I ha estat, i permetin-m'ho i no és falsa modèstia, amb els governs d'esquerres que s'han tirat endavant les tres lleis que comentava el relator fa pocs instants: la Llei del CAC, la modificació de la Llei del CAC, de l'any 2004; la Llei de l'audiovisual, que en diem de l'audiovisual, col·loquialment, del 2005, i aquesta que arriba el 2007. És a dir,

vull posar en valor que han estat amb governs d'esquerres en els quals aquella discussió col·lectiva i assumida per tothom arriba a tenir una concreció legislativa, i això és un element a tenir en compte.

Però també convindria, perquè la senyora Joana Ortega també ho ha fet, fer un balanç del que ha estat la llei que es va votar l'any 83. És veritat, va ser una llei de país; ha estat una bona llei. Però, fem-ne un balanç, també. Per què aquella llei s'ha de modificar ara? Doncs, s'ha de modificar ara per moltes circumstàncies, per circumstàncies de grans canvis tecnològics, brutals canvis tecnològics, espectaculars canvis tecnològics. Però no seria just que no féssim també una valoració en els claroscurs, en els temes que van ser negatius o que han estat negatius i en els que són positius.

Començaré amb els negatius, home, tothom sabia que hi havia una excessiva vinculació al poder polític dels mitjans de ràdio i televisió; tothom sabia que hi havia molts elements. Durant molts anys hem discutit que aquests mitjans de comunicació eren una mena de corretja de transmissió d'algunes determinades del Govern del torn, que els nomenaments dels directors generals es feien d'una forma, realment, digital, en el sentit més estricte de la paraula, etcètera, i que el pluralisme no estava garantit dins la corporació catalana, i que també hi havia una cosmovisió parcial de Catalunya i del país i de la societat catalana que obeïa més a una percepció partidista que no a una percepció global de país i plural i que la gestió econòmica, en aquests obscurs, la gestió econòmica tampoc va ser tot el reeixida que podia haver estat.

Nosaltres sabem que fa uns anys vam trobar-nos una corporació catalana molt endeutada, amb un deute molt gran. I aquests serien, potser, els elements negatius, que es poden corregir, que s'han de corregir i que creiem que la llei corregirà.

Els positius, ho ha dit la senyora Joana Ortega, un element importantíssim de normalització lingüística –un element importantíssim de normalització lingüística– i cultural del país, un desenvolupament importantíssim, també, de la indústria audiovisual del país, també amb algun clarobscur, però que potser no és el moment ara de plantejar-nos-el, i realment, doncs, en conjunt podem dir que la llei ha sigut positiva.

Ara, precisament, aquests claroscurs de la llei són els que ens posen ara davant de l'evidència de la necessitat de transformar-la i de reformar-la. Calia una refundació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que, a partir d'ara, es dirà la Comissió Catalana de Mitjans Audiovisuals. Que garantís què? Què havia de garantir aquesta refundació? Allò que vam discutir en el debat sobre els mitjans de comunicació: la independència dels mitjans, un país modern sense uns mitjans de comunicació independents, doncs, no és tan modern; havia de garantir l'exercici de la professionalitat, que els professionals poguessin treballar còmodes, amb criteris no polítics, de dictat polític, sinó amb criteris de professionalitat, d'acord amb les exigències socials, de la societat, que defensés el caràcter de servei públic, després de la trencada del monopoli, per dir-ho d'alguna manera, del que era la ràdio i televisió calia garantir l'accés universal i el servei públic als mitjans i, per tant, la defensa també de valors que considerem democràtics, que considerem de fons, que garantís també la difusió de la nostra llengua, de la nostra cultura. I creiem que, amb aquesta nova llei, això s'aconseguirà.

I per aconseguir aquest objectiu calia reformar, recrear alguns dels organismes que eren la columna vertebral d'aquesta llei. Calia renovar la gestió, calia renovar-li el Govern. I la llei ara ho deixa estipulat en tres estaments, per entendre'ns: un consell de govern, integrat per dotze persones, però que tindrà una diferència fonamental amb l'anterior, que a l'anterior el president era nomenat des del Govern i en aquesta ocasió serà el Parlament de Catalunya, per un consens de dos terços, que articularà un consell de govern que gestionarà la ràdio i televisió pública catalana, amb un consens de dos terços; amb un director general, que és el segon nivell de gestió, que tindrà unes facultats més executives, que també serà triat per una convocatòria pública i que també haurà de tenir el vistiplau de dos terços del consell de govern, amb el qual estem garantint tota una articulació d'elements que permetrà que la direcció de la ràdio i televisió pública catalana es faci d'una manera més professionalitzada, més independent, amb menys presència i exigència dels governs de torn; i un consell assessor de continguts, on estaran representats sectors diversos de la societat catalana, sectors que treballen a la ràdio i televisió pública,

professionals, però també sectors de la cultura, sectors del consum, sectors de tot arreu.

I tot això es garanteix, i també la llei marca i defineix els criteris bàsics del que ha de ser el seu manteniment econòmic i la seva exigència en relació amb el Govern, que és el contracte programa. Contracte programa que es discutirà amb el Govern i que marcarà no sols com ha d'anar econòmicament la corporació, sinó també què s'espera de la corporació des d'un punt de vista empresarial.

Doncs, bé, tot això, senyores i senyors diputats, crec que ho hem arrodonit, potser no al gust de tothom, evidentment hi havia diferències de percepció entre els diferents grups polítics, però ja deia al principi que ens hem de felicitar perquè al final hem arribat a una síntesi que creiem que serà positiva per al país per molts anys.

Bé, i ara que tenim a tocar els dits, sí que voldria fer algunes consideracions, que són de caire potser més polític. Les primeres adreçades als professionals dels mitjans, i va adreçada contra el desencís, va adreçada contra l'escepticisme, va adreçada contra aquesta «desesperació», entre cometes, que comporta un temps d'espera tan llarg, i que nosaltres pensem que aquesta llei ens ha d'ajudar a vèncer inèrcies, ens ha d'ajudar a construir un millor servei públic i ells són importantíssims, per no dir potser els més importants de tots. I, per tant, hi ha una crida a la incorporació amb il·lusió i amb entusiasme a bastir, a seguir fent una ràdio i televisió pública de servei públic de qualitat, perquè els professionals que tenim tenen molta qualitat, ara cal donar-los espai per córrer i espai per treballar.

I jo els vull fer una crida que s'animin, que es venci algun relativisme i algun desencís i que s'incorpori allò que pot perfeccionar aquesta llei, perquè, entre altres coses, aquesta llei ben gestionada pot contribuir a l'estabilitat econòmica, a l'estabilitat laboral i a l'estabilitat professional d'aquests professionals, valgui la redundància.

Segona consideració, ja és més de país, ja és més de contingut, diguem-ne, filosòfic, si ho volem vostès així del meu grup polític o del meu grup parlamentari. Nosaltres creiem que cal una ràdio i televisió de país. Què volem dir «de país»? No de franja de país, sinó de país en el seu conjunt, d'oïdors i de televidents d'origen, tipus, classe, llengua, condició, moltes vegades diferents. No volem una televisió d'addictes a TV3,

per exemple. Volem una TV3 de servei a tot el conjunt de la societat catalana, de l'antiga i de la nova i de la que s'incorpora. I jo crec que vostès m'entenen perfectament.

Nosaltres creiem que cal una ràdio i televisió catalana oberta a les realitats emergents d'aquest país, provinents d'altres gustos, d'altres llengües i d'altres cultures, perquè l'èxit o el no-èxit d'una ràdio i televisió pública catalana de futur rau en la seva capacitat de seducció i d'introducció en la Catalunya real. Si no, i ara em permetran una *voutade*, i espero que em disculpin, nosaltres no volem, no diem que sigui ara així, però no volem una ràdio i televisió catalana que sigui una oda al pa amb tomàquet. No volem això. Volem una ràdio i televisió catalana que no sigui antropològica, no estic dient que ara ho sigui, volem que no sigui antropològica, que sigui un reflex d'allò que és la realitat social del país. I això, en aquest sentit, caldrà esmerçar alguns esforços.

Per això confiem en aquesta llei, perquè pot estimular una televisió de servei nacional, fixin-se bé el que els dic, una televisió de servei nacional que no vol dir una televisió nacionalista. I, en aquest sentit, creiem que el futur de la ràdio i televisió de Catalunya ha de ser una ràdio i televisió al servei de tota la comunitat.

En aquesta etapa nova caldrà vigilar molt la neutralitat de les paraules i dels conceptes, precisament per vèncer inèrcies, vicis adquirits, en base a la sedimentació de molts anys d'una estructura o d'un pensament políticament correcte, en aquell temps. I, per tant, s'obre una nova etapa on s'hauran de definir, redefinir moltes coses, rediscutir moltes coses, repensar molts llenguatges, perquè l'objectiu final, l'objectiu també de la llei, és donar un bon servei públic a tots els ciutadans i totes les ciutadanes de Catalunya.

En Miquel Iceta sempre va servir una frase, molt comunament, i a m'agrada, perquè crec que la fa servir per Catalunya, però crec que serveix per a la ràdio i la televisió catalana, també. Diu: «Quan Catalunya suma, guanya. Quan Catalunya resta, perd.» Quan la ràdio i televisió de Catalunya sumi, guanyarà, guanyarà audiència, guanyarà credibilitat, guanyarà espai social, guanyarà ús social, per entendre'ns. Si la ràdio i televisió pública catalana resta, no farà res d'això, seguirà treballant o treballarà o

possiblement acabi treballant per a una franja de la població de Catalunya, i això no seria bo, perquè la nostra vocació és de servei públic.

I pel que fa a un tema d'actualitat com el de la llengua, permetin-me que els digui una cosa, la preeminència del català –la preeminència del català– no implica la rigidesa en l'aplicació de la llengua. Creiem que és més aviat i més útil la seducció de la llengua, i la nostra llengua és prou maca per poder seduir tothom. I nosaltres creiem, senyores i senyors diputats, que aquesta llei pot contribuir a això. En tenim moltes esperances, perquè en el fons el que ens anima és l'amor i el servei a un país cohesionat i sense esquerdes.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la llei que avui

Fitxer 5

I portem a la consideració d'aquesta cambra, a una votació que se seguirà immediatament després que fineixin les intervencions. És la darrera etapa d'un treball continuat des de finals del 2003, quan es va constituir el Parlament que va donar lloc al primer govern d'esquerres a Catalunya i que ha continuat durant aquests quatre anys, tot i que durant aquests quatre anys hi ha hagut el període de la dissolució de la cambra, de la dissolució del Parlament, que va provocar noves eleccions i que, per tant, hi ha hagut uns mesos d'aturada del treball parlamentari.

En aquests quatre anys aquesta cambra, per la via d'una ponència, ha estat capaç de complir el mandat de la Resolució 3/6 del Parlament de Catalunya de 15 de desembre de l'any 99. Aquesta és una satisfacció que tots i totes els diputats d'aquesta cambra, especialment els membres de la ponència, als quals, com han fet

els meus il·lustres col·legues, vull agrair l'esperit amb què hem estat treballant..., ha fet possible, com deia, acabar una feina que aquest Parlament s'havia encarregat a si mateix. I, home, que una resolució del Parlament es compleixi en un termini raonable, una resolució, que, a més a més, implicava tant esforç, el treball en tants aspectes diferents, és una qüestió de la qual crec que, com a Parlament de Catalunya, com a electes del poble de Catalunya, ens hem de felicitar.

Avui acabarem aquestos treballs i segurament no podrà ser, tal com hauríem desitjat, amb un consens absolut. Aquesta ha estat la voluntat de la ponència, treballar –de tots els membres de la ponència– per arribar a assenyalar les fites d'un consens total amb l'aprovació de les lleis de l'audiovisual i de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No serà possible perquè hi ha alguns aspectes que no ho fan possible, aspectes que els grups que em seguiran, o almenys alguns d'ells, ja remarcaran, ja explicaran. Però jo, igual que ha fet el senyor Joan Ferran, vull agrair al senyor Santi Rodríguez que, tot i que –al seu grup– la seva decisió final probablement serà votar que no a la llei, almenys així està més o menys previst, hagi facilitat, en la seua feina dins de la comissió, que tinguem una bona llei –així ho veu Esquerra Republicana de Catalunya– i que també hagi facilitat la reforma d'alguns aspectes de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya que l'exercici d'aquesta mateixa llei, el seu desplegament, havia demostrat que s'havien de modificar. Em refereixo, concretament, a l'article 108 de la mateixa llei, que es deroga –que es derogarà– i a l'article 109, que es modificarà. Es modificaran –i entenc les explicacions que ha donat la il·lustre senyora diputada Joana Ortega– perquè, en certa manera, les lleis han de respondre, d'una forma molt directa, a la racionalitat i a la demanda de la societat civil. I la societat civil, en totes les seues expressions, ens demanava que actuéssim d'aquesta manera en tots dos articles. Per això ho fem, no per cap altra càlcul polític.

Deia que ens hem de felicitar pel treball fet per aquesta cambra, sabent que la part més difícil d'aquest treball és la que avui debatrem i la que avui votarem. La Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, si miren l'articulat, és la més prima de les que hem tocat, pràcticament. Primer en nombre de pàgines; prima també en nombre d'articles, 35 articles només, molt menys que la Llei de comunicació

audiovisual, que en tenia més de dos-cents. Però era la llei més difícil de fer políticament, per això, tot i que el seu text és reduït, les hores, les discussions, el temps passat, els intercanvis d'opinions han servit perquè tots plegats trobéssim els punts de trobada, els punts de consens per fer possible aquest redactat final. I això ha implicat renúncies per a totes les parts, també per a Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres manteníem des del principi que, aprofitant que fèiem la nova llei, aquesta llei havia de superar la situació que havia heretat i que havia de ser una de les més avançades del món amb la participació de la societat civil en la tria dels òrgans gestors d'un grup d'empreses, que és el que és realment la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, un grup d'empreses que tenen, que es mouen, que treballen en àmbits especialment sensibles com són els de la comunicació. I volíem, per aquesta raó, que no només es garantís la participació del CAC, que la llei ja ho garanteix, sinó que la societat civil es pogués dirigir al CAC amb un procediment de selecció prèvia dels candidats a ocupar els llocs que aquest Parlament finalment havia de triar, que són els llocs del consell de govern, el màxim organisme de direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Hem renunciat a aquesta pretensió en atenció al consens que hem buscat amb tots els grups, però avui era el dia de fer-la palesa, com ja havíem fet amb el vot particular que va emetre el meu grup als primers treballs de la ponència l'any 2006.

La llei canvia absolutament el marc jurídic. Sembla que no canviï grans coses i les canvia totes. Passem d'un consell d'administració que fins ara dignament eren, són encara, els assessors de luxe de la màxima autoritat, que és el director general, que si compareix en aquesta cambra..., i aquest consell d'administració el redenominem com «consell de govern», però és que li donem les atribucions de consell de govern, i la llei el significa com la màxima autoritat de la corporació. És per aquesta raó que el president o presidenta del consell de govern és qui vindrà, a partir de la seva elecció, a donar explicacions a la comissió de control parlamentari corresponent.

Se'ls dona més atribucions que van en detriment de les que tenia anteriorment el director general o directora general, al qual se li manté encara –i ha de ser així– el

màxim rang executiu, perquè algú ha d'executar les instruccions del consell de govern. Aquesta és la figura del director o directora general, que ja no nomena el govern de la Generalitat com fins ara.

l aquest exercici de realisme dels grups polítics ha vingut acompanyat també per l'exercici de generositat en la concepció del projecte de llei per part del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat avui perd una de les atribucions que fins avui tenia, que és el de nomenar el director general o directora general de la corporació. A partir d'ara serà el consell de govern qui ho farà. I ho farà després de fer una convocatòria pública, amb la qual cosa aquesta via sí que està oberta a la participació directa de la societat civil.

El mandat passa de quatre a sis anys. A un grup d'empreses que treballen amb material sensible com és el de la comunicació, li convé poder treballar amb tranquil·litat, que els seus professionals no estiguin sotmesos a les convulsions dels processos electorals. Tots els que som en aquesta cambra ens hem presentat a unes eleccions, tots sabem el pa que s'hi dona. És convenient que els mitjans públics de comunicació de la Generalitat de Catalunya estigui allunyats d'aquesta convulsió, que se'n garanteixi la independència. Per això el mandat passa de quatre a sis anys, per buscar que no estigui directament relacionat el finiment d'un mandat amb la convocatòria electoral, que, de fet, se superposin.

Una altra qüestió important és el tema de la participació –ho he dit, però voldria fer-ne un esment especial– del Consell de l'Audiovisual de Catalunya en tot aquest procés. La Llei de comunicació audiovisual li dona al Consell de l'Audiovisual la consideració de màxima autoritat audiovisual del nostre país. És lògic que l'organisme independent, el CAC, aquesta màxima autoritat tingui un paper fonamental en la tria de les persones que finalment hauran de ser votades en aquesta mateixa cambra. La participació del CAC en tot el procés, l'expertesa dels seus membres farà que els candidats que finalment sobre els quals s'hagi de pronunciar el Parlament de Catalunya siguin candidats o candidates tots ells i elles idonis. Si ells, el CAC no dona el vistiplau a un candidat, aquest candidat no pot ser votat en aquest Parlament. Això reforça l'autoritat d'aquest organisme, d'aquest organisme independent, i al mateix

temps garanteix la pluralitat, garanteix la independència dels membres que finalment seran triats per ocupar el consell de govern.

Es fa també –ho han dits els meus companys, la senyora Ortega i el senyor Ferran–, es nota, es reforça, se li donen atribucions noves al Consell Assessor de Continguts i Programació. Òbviament, els mitjans de comunicació [#], orienten gran part de la seva feina als continguts de la programació. Que aquestos continguts i aquesta programació responguin d'una forma molt directa a les necessitats, a les inquietuds de la ciutadania de Catalunya farà que aquesta televisió reconegui aquesta realitat social del país que reclamava el senyor Ferran. Que [#] reconegui tot el país, perquè, com un dia comentava amb un magnífic professional sortit de les files de TV3, que comentàvem amb to cordial, i em ell em deia: «És que hi ha..., la Mina hi surt poc, a TV3.» Va dir això, no? I, clar, jo li vaig dir que, de veritat, ho havia de reconèixer i era així, per tant, la Mina havia de sortir –el barri de la Mina, concretament, a Sant Adrià de Besòs– a TV3, però que el Soleràs, Alfés, Montoliu de Lleida, Albatàrrec, que són pobles tots del meu voltant, també havien de sortir a TV3. Com a diputat territorial que sóc, provinent de la circumscripció de Lleida, entendran que també reclami als que seran els futurs..., aprofiti avui la meva compareixença a aquesta tribuna per reclamar als futurs gestors de la casa que sigui la *totalitat* del país la que es reconegui als mitjans públics de comunicació audiovisual perquè a vegades algunes parts del país han costat de veure-s'hi reflectides.

Tenim, és veritat, uns magnífics professionals; els tenim tan bons, ha fet tanta escola la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que els hem exportat a pràcticament la totalitat de les ràdios i sobretot de les televisions de l'Estat espanyol, i a alguns fins i tot a fora l'Estat espanyol. Ha estat un magnífic planter, ho ha de continuar sent, impulsant la indústria audiovisual del nostre país. Però hem de ser conscients, aquesta cambra, d'una cosa: amb aquesta llei refundem la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. La refundem per reorientar-la, i amb això disposarem d'una magnífica oportunitat per fer la feina ben feta, la feina que reclamàvem, la feina que tots i cadascun de nosaltres, els grups que componem aquest hemicicle li demanarem en resposta a les demandes de la ciutadania del nostre país.

Aquesta reorientació serà fruit, en primera instància, de totes maneres, de l'encert que tinguem aquest Parlament en la tria dels candidats i candidates que ocuparan el consell de govern. Els primers dotze dones i homes marcaran una etapa, els primers dotze membres de la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals perquè disposaran, a diferència de tots els altres, d'unes condicions jurídiques –dels que hi ha hagut fins ara, vull dir– molt més segures i disposaran de transparència amb tot el sistema financer, com garantirà el contracte programa; disposaran, en definitiva, d'unes oportunitats magnífiques per fer un bon treball. Si ens equivoquem en aquesta cambra amb la tria, difícilment podran fer un bon treball.

Des d'aquesta tribuna, doncs, apel·lo a la responsabilitat dels grups parlamentaris perquè les propostes de candidats i candidates responguin a les expectatives que la mateixa llei fixa.

Finalment diré que ja he anunciat que retirem l'esmena cinquena, que és la que fa referència al procediment obert de tria del consell de govern, en ares d'aquest consens que he esmentat; l'esmena setena –ja ho ha dit el senyor Ferran– també seria retirada. L'esmena setena la retirem també perquè creiem que amb la voluntat de consens que hi neix aquesta llei no té sentit que hi hagi un article que digui que, en cas de no obtindre la majoria qualificada de dos terços, que és com s'elegeixen els membres del consell de govern, el president o presidenta, que és la votació posterior –dels dotze s'elegeix el president o presidenta, en una votació posterior–, no té sentit que no requereixi també els dos terços. Són majories qualificades que haurien d'avaluar amb l'elecció del consell de govern el magnífic treball fet pels membres de la ponència i pels diputats d'aquesta cambra fins al dia d'avui.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, arriba, per fi, després d'alguns anys, el debat sobre la nova Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Fitxer 6

...[dit en les] intervencions anteriors quin és l'origen d'aquesta llei que avui ve a aprovació en aquest Ple. És una resolució d'aquest Parlament, una resolució de la Sisena legislatura, del desembre de l'any 99, que encarrega al Parlament l'elaboració de tres lleis. I la veritat és que sentint algun dels ponents anteriors, fins i tot al relator, he pensat que a vegades hauríem de replantejar el posicionament de la nostra força política, del nostre grup, entorn a la memòria històrica, perquè ja he hagut de dir en altres ocasions i en altres motius en aquest mateix Ple, que a vegades fa la impressió que abans del tripartit no hi havia vida i que la vida comença amb el tripartit. I això no és així.

En aquella resolució d'aquest Parlament que s'encarregaven tres lleis, la de la independència del Consell Audiovisual de Catalunya, la de la Comunicació Audiovisual de Catalunya i la reforma de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, doncs, bé, la Llei de la independència del Consell Audiovisual de Catalunya és de l'any 2000, no del 2004, on es produeix una reforma, una petita reforma de la Llei del CAC. I, fent-ne encara més justícia, hem de recordar que el primer Consell Audiovisual de Catalunya apareix en una llei de l'any 96, per cert, les dues, la del 96 i la del 2000 aprovades per unanimitat de la Cambra, com a Consell Assessor del Consell Executiu.

Dit això, és cert que és a partir del 99 que es crea una ponència conjunta entre tots els grups parlamentaris per abordar la reforma d'aquestes lleis i de la que avui arriba aquí, si bé també és cert que és a partir de la legislatura anterior que, segurament, doncs, s'avança d'una forma més intensa en la redacció del text, però també és cert que si la legislatura anterior no hagués acabat precipitadament i també és cert que si a la legislatura anterior no hi haguessin hagut, diguem-ne, trencadisses entre els diferents grups que donaven en aquell moment suport al Govern probablement

aquesta llei que avui es porta a aprovació hagués estat aprovada en la legislatura anterior, cosa que no va ser possible.

L'objectiu de la llei és l'organització de la corporació, d'aquesta nova corporació, amb criteris d'independència, de professionalitat i viabilitat econòmica. I és sota aquests criteris que l'actuació del nostre grup en la ponència conjunta hem actuat des del primer dia i des del primer moment expressant els nostres arguments respecte a això de com consideràvem que havia de ser aquesta nova Corporació i quins havien de ser els mecanismes de l'acció dels, especialment, dels membres del Consell de Govern.

En fase de ponència, de ponència formal, el nostre grup va presentar un total de vint-i-tres esmenes, de les vint-i-tres quinze van ser acceptades i dues van ser transaccionades, un nombre quantitativament important, però no qualitativament, i ara m'hi referiré. Per tant, queden sis esmenes vives d'aquella ponència, més dos vots particulars que ens vam veure obligats a presentar en aquell text, en el dictamen de la ponència, perquè un dels acords, o una de les esmenes que s'havia acceptat en el Grup de Convergència i Unió, el nostre grup no podria estar-hi d'acord, com després m'hi referiré. De les vuit esmenes, per tant, que queden avui pendents n'hi ha hagut una que, efectivament, s'ha transaccionat, i que després també comentaré respecte del seu contingut.

En resum, quantitativament podem estar satisfets del nombre d'esmenes que s'han acceptat, però qualitativament no. I vostès saben perfectament que el nostre grup des del primer dia, en el primer text que vam tenir sobre la taula vam manifestar les nostres discrepàncies respecte a això del paper que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya havia de tenir envers al nomenament i envers la proposta dels membres del Consell de Govern. Des del primer dia –des del primer dia–, fins al punt que en una primera instància, quan es va intentar portar un text a la Mesa del Parlament al nostre grup ens vam negar signar perquè no havia estat recollida de cap de les maneres aquella intenció que ja havíem expressat.

En resum, en el text que avui es porta a votació queden dues, segurament petites pel mida de les esmenes, però grans discrepàncies respecte del contingut de la llei. Citava el paper del CAC en l'elecció dels membres del consell.

Al nostre grup estem d'acord que el Consell de l'Audiovisual hagi de participar en l'elecció dels membres del consell— de fet, si la Llei de la Comunicació Audiovisual aprovada el 2005 diu que el Consell de l'Audiovisual ha de participar en l'elecció dels membres del consell va ser fruit també d'una esmena del nostre Grup Parlamentari—, quin és aquest grau de participació és on ens separa entre el posicionament del nostre grup i el posicionament dels grups que donen suport al Govern i del Grup de Convergència i Unió. Nosaltres no estem d'acord que el CAC, que el Consell de l'Audiovisual sigui qui proposi al Parlament aquelles persones que hauran de ser després designades pel Parlament, escollides pel Parlament, com a membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Estem d'acord que si el CAC ha de tenir algun paper pot ser, i segurament ha de ser, el de la verificació de la idoneïtat dels candidats que proposi el mateix Parlament, però no que sigui el CAC que proposi, com diu textualment la llei. Estem parlant d'una diferència d'una paraula, d'una esmena que afecta una paraula i que no hem estat capaços tots plegats d'arribar al consens respecte d'aquesta qüestió.

Permetin-me que expressi una certa sorpresa en el sentit d'interpretar a vegades, especialment respecte al Consell de Govern, que allò que surt del Parlament no és suficientment de fiar i, per tant, permeti'm dir una obvietat, que és reivindicar el paper d'aquest Parlament com a màxim òrgan de representació de tots —tots— els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Fa la impressió que el Parlament no sigui capaç d'escollir o de proposar els millors candidats i se li encomana aquesta tasca a un organisme que al nostre entendre, i de fet la llei així ho diu, té assumides també tasques de control sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I això va originar que demanéssim dictamen al Consell Consultiu, això ho va originar. El Consell Consultiu, efectivament, ha dictaminat que això és constitucional, i és estatutari, i ho podem acceptar i ho acceptem, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, tot i amb això nosaltres continuem pensant que hi ha una certa incompatibilitat que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que a la vegada ha de controlar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sigui el mateix que proposi els membres del Consell de Govern.

Però permeti'm dir-los encara una altra cosa, i és que si estem parlant de la desgovernamentalització de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, permeti'm que els recordi que el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya continua sent nomenat directament pel Govern. I permetin-me també que els recordi, i el president del Consell de l'Audiovisual se'n recordarà perquè quan es va debatre la modificació del CAC l'any 2004 ell era el ponent del Grup Socialista, el nostre grup parlamentari va demanar que l'organisme independent, que era i que ha de ser el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, havia de tenir un president també independent, no nomenat pel Govern i triat entre els diferents membres del Consell Audiovisual de Catalunya. Primera discrepància exposada.

Segona discrepància. És la introducció d'un nou concepte en l'ordenament jurídic desconegut fins aquest moment, que és el concepte de llengua institucional. La proposició de llei fa referència que la llengua institucional de la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és el català. Aquest concepte és nou i com a nou permetin-me que els digui que a nosaltres ens oferia dubtes i segurament no tant pel mateix sentit de la paraula, que també, sinó per la interpretació tàctica que se'n pot fer de la paraula.

Són coneguts els diferents intents, o diferents intents, que ha patit la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per tal que el català sigui l'única llengua emprada en els mitjans de la Corporació, l'única, em puc referir, per exemple, a la carta de principis de la programació. El concepte i la pràctica ens porten a sol·licitar també dictamen del Consultiu per raó d'aquesta discrepància, i és cert que també el dictamen del Consultiu conclou la constitucionalitat i l'estatutaritat d'aquest article, però també fa uns aclariments respecte de la interpretació de la paraula que al nostre entendre aclareix quina interpretació cal donar-li per no traspasar la ratlla de la constitucionalitat. Per tant, en aquest sentit interpreta el concepte institucional, que el concepte institucional no pot en cap cas excloure l'ús del castellà.

Fent memòria una altra vegada. La resolució origen d'aquesta proposició de llei, la 3 de la legislatura sis, inclou el principi de pluralitat lingüística, que compartim, i que es va votar unànimement. Compartim també la necessitat del foment de l'ús del català,

de la difusió, de l'ampliació del coneixement del català, però això ni pot, ni ha de significar l'exclusió del castellà, que també és llengua pròpia de molts i moltes catalans i catalanes.

Hem coincidim, fins i tot, amb tots els grups votant i presentant propostes demanant la pluralitat lingüística de Televisió Espanyola i a continuació hem vist com la majoria de grups també votaven en contra de la pluralitat lingüística en els mitjans propis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

A part d'aquests dos grans elements queden vives altres esmenes que van referència a algunes qüestions que vull esmentar. Una primera, respecte del Consell Assessor. Va originar l'acceptació d'unes esmenes per part del Grup de Convergència i Unió la nostra presentació de vots particulars que retornaven o que pretenien retornar al text el text original perquè no ens convencia la nova reformulació que es feia del Consell Assessor.

Hi ha tres qüestions fonamentals: primera, d'un consell assessor actual que tenim amb nou membres, passem a un consell assessor amb vint-i-un membres; d'un consell assessor que en el text original els seus membres havien de tenir una dedicació gratuïta passem a uns membres, a vint-i-un membres, que la llei ara no li tanca la porta perquè puguin tenir una retribució. I, finalment, passem d'uns membres taxats, previstos en la llei, que han de formar part del consell assessor, entitats, associacions d'usuaris, sindicats, etcètera, a un text obert que en funció d'allò que decideixi o pugui decidir aquest Parlament seran més o menys representatius.

Ens fa la impressió, i així ho vam dir i així ho hem de repetir, que la configuració d'aquest nou consell assessor és més aviat la creació de vint-i-un càrrecs per poder donar sortida a gent que ha deixat la política. Permetin-me que nosaltres discrepem d'aquesta voluntat.

Voldria fer encara dos apunts més. Un primer respecte de l'aportació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a la producció, al suport a la producció independent. Va ser una esmena que vam presentar tant el Grup de Convergència i Unió i del Partit Popular, que la vam presentar tots dos i va ser acceptada, d'aquell 5 per cent hem passat al 6 per cent, però nosaltres mantenim viva encara una esmena, perquè

creiem que hi ha un subsector de la producció audiovisual a Catalunya que té un pes específic important i que el suport que rep no és suficient, que és el sector de l'animació –ja ho vam intentar sense èxit amb la Llei de la comunicació audiovisual. Mantenim encara una esmena perquè aquest increment del 5 per cent de l'aportació, del 5 al 6 per cent, perquè aquest 1 per cent es destini, precisament, a les productores audiovisuals de sèrie d'animació. Per cert, que tenen un èxit internacional visible. Recentment hem conegut la notícia que fins i tot Al-Jazira ha comprat sèries catalanes.

Faig referència a l'última esmena que s'aprovarà, que és la transacció que hem admès. La transacció que hem admès té dues parts, una primera que és la supressió...

Fitxer 7

...de l'encotillament de la publicitat institucional en el món de la ràdio, perquè la Llei de la comunicació de l'audiovisual l'havien plantejat segurament més des del punt de vista de la televisió i menys des del punt de vista de la ràdio. I, per tant, vam presentar l'esmena demanant la supressió d'aquell punt. I la transacció a la qual hem arribat és la de modificar..., i creguin-me que no ho hem fet ni per fer un favor al tripartit, ni ho hem fet perquè ho hagi demanat el Consell de l'audiovisual o per fer-li un favor al Consell de l'audiovisual, sinó que ho hem fet per convenciment –per convenciment–, perquè no creiem en la censura prèvia. I l'article que modifiquem en aquesta transacció preveia la censura prèvia de la publicitat institucional a través del CAC. Per tant, crec, creiem que donem resposta a aquest tema.

Deia..., i acabo...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...de seguida, senyor president. Deia el ponent del Partit Socialista en referència a unes paraules del seu portaveu de sumes i restes, no?, si suma, suma; si suma, guanya, i si resta, perd. Doncs, és que m'ho ha posat molt fàcil, deu ser que per ara resta, perquè està perdent. I, per tant, ens pot dur a la conclusió que efectivament els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en aquest moment, com que estan perdent, és que s'adrecen únicament i exclusivament a una franja de població que no és tota Catalunya.

Acabo fent la valoració global, en el sentit de dir que si bé aquesta llei representa un avenç important respecte de la llei del 83, no ens convenç suficient com per donar-hi suport, i, per tant, rebrà el nostre vot en contra.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per fer-ho la il·lustrada diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Pugem avui a l'estrada esperant poder aprovar aquesta llei, que malauradament sabem ara sense el suport del Partit Popular. Però vull començar la meua intervenció, com han fet alguns dels meus companys, amb els agraïments a tots aquells i aquelles que han fet possible que avui finalment el debat porti també a l'aprovació de la llei. S'han citat les lletrades i les gestores que han col·laborat en l'elaboració de la llei, tant en aquesta legislatura com en l'anterior, i des de l'inici del debat; els meus companys i companya de ponència, tant d'ara com els que els han precedit anteriorment, que han facilitat o que, com a mínim a aquesta diputada, han facilitat l'oportunitat d'un bon debat i fins i tot d'aprendre més sobre els nostres mitjans de comunicació i el sector de l'audiovisual al nostre país. I especialment, pel que fa al nostre grup parlamentari, agrair-li a l'anterior ponent, a la Dolors Comas, anterior diputada i que, a més a més, avui ens acompanya, la feina

feta des de l'any 99, des del debat que en aquesta cambra es va produir i que va iniciar tots els canvis legislatius que ja han repassat alguns dels meus companys.

A més a més, aquesta ha sigut una llei força participada. Des de l'inici d'aquell debat i des de l'inici de la seva gestació, diversos agents i sectors professionals: periodistes, membres del CAC, que avui també ens acompanyen, altres membres institucionals, la mateixa direcció de la Corporació, han exercit la seva pressió a l'hora d'aprovar la llei, perquè la llei fos finalment aprovada, però han fet arribar també les seves aportacions concretes, que se sumen o que hem intentat sumar al final de la llei. Alguns d'aquests sectors, alguns d'aquests membres ens acompanyen avui a l'etapa final o en el moment final de l'aprovació de la llei, i volia també fer-los una salutació i un agraïment per aquesta col·laboració al llarg del que –com ja s'ha dit– ha estat un llarg procés.

Per entrar en el tema de les esmenes, abans de res, nosaltres volem anunciar, tal com han fet altres grups també, que malgrat que havíem mantingut tres esmenes fins al debat avui en el Ple, finalment, precisament, en aras i amb la voluntat fins al darrer moment d'aconseguir el consens i la suma de la majoria suficient, però també de la majoria més àmplia possible per aprovar la llei, retirarem les esmenes 5, 7 i 9 que havíem presentat i que creiem que haurien de poder facilitar, com dèiem, aquesta majoria i, en tot cas, que altres grups se sumin a l'aprovació de la llei.

Creiem que és especialment significatiu l'acord amb la transacció amb l'esmena del Partit Popular, l'esmena número 22, perquè sobretot garanteix o evidencia que aquest Parlament també és capaç de rectificar, que és capaç d'adequar-se a la realitat i que ha primat el principi de realitat, el principi del que està passant per sobre d'altres principis o per sobre de la voluntat de mantenir una llei que en alguns aspectes s'ha mostrat inadequada o que en alguns aspectes es mostra inviable. I, per tant, creiem que és especialment significatiu que hàgim pogut acordar-lo. Lamentem que això tampoc no faci convèncer el Partit Popular per aprovar la llei.

D'altra banda, també els diem que, ja que el Grup de Convergència i Unió anunciava que mantenien algunes de les esmenes o que votarien a favor d'algunes de les esmenes del Partit Popular referents a substituir el caràcter educatiu que avui tenen els mitjans de comunicació públics pel caràcter formatiu de la Corporació, nosaltres

no recolzarem aquesta substitució. Ens sembla que els mitjans públics, per la seva condició de mitjans de comunicació, però alhora de servei públic de comunicació, de ser un servei públic a la ciutadania, han de garantir l'accés a l'educació i no pas a la formació en el seu aspecte més instrumental, sinó a l'educació en valors, a l'educació completa de la persona. I que aquest ha de ser l'objectiu que inspire i uns dels principis que inspire aquests mitjans. I, per tant, no estarem d'acord que se substitueixi aquest caràcter educatiu pel caràcter merament instrumental o formatiu.

Per entrar en el debat pròpiament de la llei, certament avui, i alguns dels companys que m'han precedit ho deien, avui l'aprovació de la llei és una fita. És una data molt esperada i és una fita, perquè des de l'any 99, com s'ha reiterat, Catalunya va esdevenir pionera en el debat del marc audiovisual. Ho va esdevenir no només en el debat i en l'aportació d'idees, sinó també en la concreció i en la materialització d'aquestes idees en tot un paquet legislatiu que aquest Parlament ha anat veient en els darrers anys. És veritat que l'encàrrec és de l'any 99, és veritat, senyor Rodríguez, que abans del tripartit la vida ja existia, no li ho negaré, en som ben conscients i n'èrem ben conscients abans de l'any 2003, li ho puc ben assegurar. Però, en tot cas, el que no podem negar és que en aquest paquet legislatiu en el marc de l'audiovisual, l'impuls que la nova majoria d'aquest Parlament li ha donat és significativament superior al que s'havia produït abans. I que, precisament, aquesta llei de reforma de la Corporació, que hagués pogut ser aprovada no només l'any 2006, sinó que hagués pogut ser aprovada abans, és ara i amb aquesta majoria parlamentària que veu la llum. Per tant, alguna cosa i deu tenir a veure.

Deia, a més a més, que aquesta és una llei que el juliol de l'any 2006 haguéssim pogut veure aprovada. Probablement el context polític no ho va permetre. Però és veritat que les voluntats polítiques, si hi haguessin sigut, haguessin permès que avui ja tinguéssim una llei i que avui aquesta reforma, aquesta fita a la qual tots ens referim ja estigués en marxa.

No és només una llei molt esperada pel sector; és una llei sobre la qual ens han pressionat molt perquè finalment pugui veure la llum, i que estem molt d'acord que calia que veiés la llum, sinó, a més a més, és una llei que s'esperava que reunís un

ampli consens. Ens reclamaven l'aprovació de la llei i ens reclamaven que aquesta fos amb el màxim consens possible, perquè no és una llei qualsevol. Ja s'ha dit, probablement, com moltes d'altres, però aquesta especialment, pel que fa als mitjans de comunicació, és una llei de país. I per això, precisament, no és una llei del Govern, que hagués pogut ser una de les iniciatives d'aquest Govern presentar un avantprojecte, presentar un projecte de llei i fer-ne més via. És una llei que surt del mateix Parlament, en una ponència parlamentària, que es treballa des del seu inici amb tots els grups parlamentaris, a la darrera legislatura amb un grup més, i que, per tant, recull o intenta recollir des del seu inici aquest consens i aquest sentiment i aquest sentit que ha de ser una llei entre tots i totes. És veritat que al final el consens no és total, és impossible que finalment ho sigui. I nosaltres creiem, a més a més, que el consens no es pot fer servir com una clau per a l'immobilisme o per no avançar o com una condició per imposar segons quins criteris o segons quines visions. Entenem que el consens ha de servir per sumar els mínims comuns i que, en tot cas, per consolidar i posar molt sòlidament les bases en les quals avançar. I en aquest sentit, a nosaltres ens hagués agradat anar més enllà en alguns dels aspectes de la llei, és veritat que en alguns punts no ens n'hem sortit. Però finalment valorem que el que és important és tenir aquesta llei, que avui s'aprovi amb els avantatges, amb la millora que suposa i que altres qüestions en les quals el nostre grup parlamentari hagués volgut anar més enllà no deixarem de creure que són positives, i intentarem que en altres moments es puguin acordar, però que avui, com hem dit, amb la retirada d'algunes esmenes, deixem de banda.

Ens haguessin agradat algunes de les coses que el mateix text de l'any 2006, de l'any passat, ja recollia i que en el seu moment vam aconseguir un cert consens, que avui, pel que sembla, o que, en tot cas, sembla que avui no es produirà. Deia que ens hagués agradat també, en contra d'algunes de les coses que s'han dit, que el paper del CAC en el nomenament dels membres del Consell Govern anés fins i tot més enllà del que estipularà la llei que avui aprovarem. Però, precisament, en aquest sentit, hem retirat una de les esmenes en aras del consens i en ara de poder trobar un punt comú i un punt intermedi entre tots els grups. També creiem que la Corporació podria funcionar igualment amb un consell de govern menor, amb menys membres,

però creiem que si els dotze membres han de fer consens i han de fer possible que avui acordem la llei, tampoc amb això ho frenarem.

En tot cas, estem satisfets d'haver millorat alguns dels aspectes, com es deia, de la gestió de la corporació, la presa de decisions en el mateix Consell de Govern, de desvincular-ne el mandat del Consell de Govern de les legislatures i de les eleccions parlamentàries, que el nomenament del director deixi de ser una atribució del Govern i, per tant, passi a ser una atribució del mateix Consell de Govern, que alhora és escollit pel Parlament. I sobretot estem satisfets, perquè ens sembla que la nova llei, d'alguna manera, ens acostava al mandat que sortia de la resolució de l'any 99. En aquell moment es mandatava el Parlament a treballar per una legislació que acostés o que convertís la Corporació en un instrument al servei de la ciutadania i allunyat de la pugna política en la seva direcció. Es demanava o es reivindicava la independència i la professionalitat de la Corporació i la seva viabilitat econòmica i, en tot cas, que la seva gestió estigués allunyada i per sobre del paper del Govern o dels partits. I, certament, nosaltres hem treballat amb aquests objectius a la Ponència i ens sembla que la llei, en el que recull i en el seu articulat, en el seu canvi de model, com es deia abans, recull allò que eren les demandes del debat de l'any 99. I que, d'altra banda, són probablement les necessitats que ens reclama la mateixa societat catalana i els mateixos mitjans.

Nosaltres, deia, hem treballat amb l'objectiu de modernitzar la Corporació, perquè és veritat que la llei de l'any 83 va ser una llei vàlida i ho ha estat fins que massa canvis i massa esdeveniments han fet en alguna mesura obsolet el que en el seu moment va ser vàlid; perquè calia una modernització de la Corporació en el sentit de les novetats tecnològiques, en el suport de la indústria audiovisual, a la seva mateixa gestió i viabilitat econòmica, i també consolidar el seu paper clau en la normalització i ús de la llengua catalana. És veritat que va tenir un paper pioner i fonamental en la normalització de la llengua en una època prou complicada, a principis dels anys vuitanta, però també és veritat que avui la Corporació continua tenint com a objectiu i com a necessitat i com a funció no només la normalització, sinó l'ús i de la promoció de la llengua catalana, en un context completament diferent del dels anys vuitanta i completament diferent a la necessitat que reclamem a la Ràdio i Televisió Espanyola

de pluralitat lingüística. Els contextos de la Televisió Espanyola i el que pugui tenir TV3 són tan diferents que no es pot comparar la demanda de pluralitat lingüística de l'ens de Ràdio i Televisió Espanyola amb les necessitats que té una corporació a Catalunya amb un context, evidentment, diferent.

Ens movia també l'objectiu de desgovernamentalitzar l'actuació de la Corporació, perquè creiem que la llei hauria d'intentar acabar amb la sospita permanent sobre la instrumentalització dels mitjans públics. Aquesta no pot ser l'actitud constant d'oposició o d'una part de l'opinió pública sobre els mitjans de comunicació del nostre país, dels mitjans públics. El recel permanent, aquestes acusacions que acaben danyant la imatge no només dels professionals i els treballadors de la casa, sinó també la imatge i la credibilitat dels mitjans públics que són patrimoni...

Fitxer 8

...[#] de tots i totes, de governs i d'oposició, d'institucions i de ciutadania, i especialment dels ciutadans i ciutadanes, sobretot perquè tenen el dret d'exercir el seu deure, el seu dret a ser informats de forma veraç, l'entreteniment de qualitat i uns mitjans audiovisuals de qualitat en la seva pròpia llengua, en el català.

I els movia també l'objectiu de despartiditzar, com deia abans, d'intentar treure la pugna política de la direcció de la Corporació, com malauradament fins ben recentment veien en alguns dels seus consells d'administració. El membres del Consell de Govern ara hauran de ser escollits per aquest Parlament per una majoria de dos terços, com dèiem amb la intervenció del CAC, però, a més a més, introduïm un consell assessor de continguts i programació plural, amb una sòlida representació social i que creiem que ajudarà també a esponjar i a donar molta més credibilitat i sintonia a la programació de la Corporació.

En tot cas, creiem que serà sobretot la voluntat política que avui expressem en el debat i en la votació més endavant, el que ens farà creure o no en la bondat de la llei, el que farà possible que finalment aquesta sigui una bona llei o no. De moment, gràcies a l'excés de zel, si m'ho permet, del Partit Popular, aquesta llei ja ha passat pel primer examen, que és la del Consell Consultiu i, si no m'equivoco, amb molt bona

nota. Aquesta llei neix sense cap mena de sospita i, per tant, creiem que seran els propers passos, els propers esdeveniments, els passos més immediats que també haurem de prendre tots plegats en el desenvolupament de la llei, els que diran si ho hem fet prou bé o si hem complert finalment aquests objectius o si ens hem quedat a mitges, i el que demostraran de veritat si les voluntats polítiques que avui expressem aquí es queden només en aquest hemicicle i en el debat de la llei, o fan realitat possible un canvi en la corporació.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Mixt té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos y ilustrísimas diputados y diputadas. El dictamen de esta proposición de Ley de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales al final ha resultado una gran decepción, por lo menos para nosotros, lo que he escuchado hasta el momento más o menos ha sido o bien [opaco #] o bien a favor.

En este caso nuestra posición lo ha sido, porque el objetivo primero imprescindible de una Ley como ésta, de la existencia de esta ley, es garantizar la pluralidad de los medios, y en este caso no se ha logrado, de garantizar un servicio público, tampoco se ha logrado. La sensibilidad política de Ciudadanos no estará presente en sus órganos de gobierno, no podrá estarlo, se vuelve a confundir a los medios públicos con herramientas de normalización, y por primera vez aparece un artículo en una Ley que convierte a la lengua catalana en única lengua institucional, si ser precedida de adverbios como normalmente para amortiguar la exclusión del castellano. Esta vez van a las claras, sin tapujos, sin mantequilla, (*Rialles.*)

Podríamos haber transigido en casi todo, de hecho, en la ponencia lo hicimos, pero imposible hacerlo con el artículo 22.2, que lo hemos enmendado, donde se excluye la lengua castellana como vehículo de expresión y trabajo en los medios de titularidad pública de la Generalitat de Cataluña. Dice así: «*La llengua institucional per a prestar*

el servei públic de comunicació audiovisual de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals» –dice- «es el catalán.» A secas, «es el catalán» y solo el catalán. Podría haber dicho «las lenguas instituciones son el catalán y el castellano», pero no lo hicieron. Nuestra enmienda a este artículo sí lo hace, solo si fuera votada a favor podríamos apoyar la ley, pero es quimera esperar de un parlamento que escucha estas palabras en castellano como una cierta anomalía, ¿no?

Señores diputados, una ley que deja tan claro el monolingüismo en una sola lengua nunca podrá ser votada a favor por Ciudadanos, ni siquiera nos queda el consuelo del dictamen solicitado al Consell Consultiu sobre la constitucionalidad de algunos artículos de la Proposición de Ley de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales. Su interpretación es un ejemplo extremo de cómo se puede retorcer el ordenamiento jurídico hasta hacerle decir lo que interesa demostrar, a pesar de su manifiesta injusticia. No ha parecido importarles la Constitución ni el concepto jurídico de lengua oficial, acaban de transigir con un nuevo concepto jurídico, el de lengua institucional. Creo que se están confundiendo gravemente, sobre todo porque al final de su razonamiento acaba afirmando lo siguiente: *«La Generalitat gaudeix d'una àmplia competència respecte als mitjans de comunicació de titularitat pública per introduir en la seva programació els criteris lingüístics que considera més oportuns, en funció de variables que, necessàriament, en la majoria de les ocasions no son jurídics.»*

Y claro está, considera oportuno excluir a la lengua castellana y, de paso, a los que la usan, como le acaba de pasar a la escritora y tertuliana Cristina [Peri Rossi #], que ha sido despedida de su puesto de trabajo en un programa de Catalunya Ràdio; idéntico veto al que sufren tantos castellanohablantes que son excluidos como testigos de noticias, como profesionales o científicos, como representantes de empresas o agentes sociales, en TV3 por ejemplo; solo los comprendidos en una catástrofe parecen salvarse de la exclusión y estos quizás porque ya no pueden hablar.

No viene de ahora, por ese mismo camino iba la *Carta de principis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió* de 1983, que será justificada ahora por la proposición catalana de la Corporación de Medios Audiovisuales. Ya decía: *«Els locutors,*

conductors, entrevistadors i col·laboradors fixos, així com les persones contractades per les empreses de la CCRTV, amb contracta laboral mercantil o per obra determinada, utilitzaran sempre la llengua catalana quan estiguin en antena.» Y sigue con las medidas de estoque «a l'hora de recollir testimonis en declaracions que il·lustrin cròniques informatives o reportatges, tenint el compte el seu valor informatiu, es donarà prioritat en igualtat de condicions a les que siguin en llengua catalana».

Pues bien, el artículo 22.2 de esta ley, de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales legaliza cualquier atropello contra los derechos lingüísticos de los trabajadores castellanohablantes, para esto no era necesario una ley, señores, para eso nos sobran todas las leyes. El despido de Cristina no es una anécdota, solo el síntoma de una enfermedad, no es una víctima, solo el ejemplo real para recordar al resto el principio o el precio de ser libres. Miles de creadores, periodistas, opositores, vendedores, empresarios han desarrollado un instinto de supervivencia, disimulan y callan, incluso hay quien a convertido el temor en una inversión al revés, operan con el abuso. Esa ley, como vemos, no solo no acabará con esos abusos, sino que los institucionalizará.

Según el dictamen, la gene y determinadas leyes y normas que necesariamente están sujetas a Constitución, pueden seguir haciendo como Juan Paloma «yo me lo guiso y yo me lo como». Como si la Generalitat no fuera parte del Estado, un trozo de estado tan sujeto a la Constitución como cualquier otro. No voy a entrar en la retórica jurídica del dictamen ni en las evidencias de la ponencia, solo recurriré a la Constitución española, ley de leyes, por encima de la cual no puede prevalecer ninguna interpretación legal de cualquier otra ley, norma, disposición o interpretación de conceptos lingüísticos cuyo fin sea la discriminación de terceros.

Ya sé que está de moda últimamente incumplir la Constitución, pero convendrán conmigo que eso es incompatible con la democracia. Dice así el artículo 3 de nuestra Constitución: «El castellano es la lengua española oficial del Estado, todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla.» Todos, repito, –todos– el deber y el derecho.

La ley de la Corporación en el dictamen del Consell Consultiu tienen una cosa en común, dejan sin derechos constitucionales a millones de ciudadanos de Cataluña. Es tan evidente como intolerable que la mayoría de esta cámara ampare con su voto la exclusión laboral por motivos lingüísticos. Por este motivo, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, a la vista de la manifiesta inconstitucionalidad del artículo 22.2 de este dictamen que vulnera los artículos 3, 14 y 20,3 de nuestra Constitución, solicitará al Defensor del Pueblo un recurso de inconstitucionalidad contra la Ley de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El artículo 3 nos recuerda nuestro deber de conocer la lengua española y el derecho a utilizarla: *«El castellà es la llengua espanyola oficial de l'Estat, tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i d'usar-la.»* El artículo 14 nos recuerda la igualdad de los españoles ante la ley, *«els espanyols son iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, [#] o opinió, o qualsevol altra condició o circumstància personal o social»*. Y el artículo 20.3, garantiza el pluralismo de los medios de comunicación públicos: *«La llei regularà l'organització y el control parlamentari dels mitjans de comunicació social que depenguin de l'Estat o de qualsevol entitat pública y garantirà l'accés en aquests mitjans del grup social y polític significatiu respectant el pluralisme de la societat y de les diferents llengües d'Espanya.»*

Reparen que si el Parlament, si este Parlament se regulara por leyes como ésta, yo no podría seguir hablando, ni siquiera podría ser parlamentario. Yo sé que no les convenceré –ya sé que no lo vais a hacer, si todos sois muy educados–, digo y repito, sé que no les convenceré, pero quiero intentar transmitirle una evidencia, a riesgo de ofenderles, –saben que no–, transmitir una evidencia que ustedes parecen, con perdón, incapacitados para ver. Su visión de la realidad parece secuestrada por su convicción de que Cataluña solo es una nación si tiene capacidad para excluir y como ustedes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...y según ustedes...

El president

Senyor diputat, li pregaria que retirés l'expressió "que estem incapacitats".

El Sr. Robles Almeida

Por supuesto, estoy hablando, creo yo, que lo he dicho, no trato de ofender sino de intentar explicar en términos lingüísticos.

...y como ustedes a toda..., le corresponde una lengua y solo una lengua. Luego, es natural que s'excluya el castellano. Importa poco que sean manifiestamente ilegal, injusto, vergonzoso, ustedes parecen blindados ante la duda, tan incapacitado para apreciarlo como el ojo para verse a sí mismo. Están tan retroalimentados de sí mismos, tan justificados en sus heridas pasadas, que son incapaces de apreciar en su juicio lo que empieza a ser evidente para cualquiera que esté fuera de la pecera.

Históricamente se llamó racismo biológico cuando una raza excluía de sus derechos a otra. *Apartheid*, cuando cualquier tipo de diferenciación social dentro de un estado (*Remors de veus, xiulets...*)

El president

Señor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Tengo derecho a explicarme.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego silenci. Senyor diputat, li crido l'atención.

El Sr. Robles Almeida

Dígame, señor presidente.

El president

No, no, li crido l'atenció, si sap què significa que li crido l'atenció, però li recordo que a aquesta cambra es deu un respecte a totes les diputades i...

El Sr. Robles Almeida

Estoy explicando lo que son términos y no estoy...

El president

Senyor diputat..., li prego que continuï amb la seva intervenció, però guardant el degut respecte a tothom que hi ha en aquesta sala.

El Sr. Robles Almeida

Intentaba explicar lo que es el racismo cultural, si no puedo tener libertad de expresión en esta cámara, ¿dónde la voy a tener? Trataba de explicarlo, otra cosa es que estemos de acuerdo o no. Desde luego no se me ocurrirá en ningún caso, además conociéndoles, que aquí haya ningún racista, es evidente, pero trato de explicar que hay comportamientos a veces que, sin quererlo, pueden caer en los mismos errores que puede ocurrir, por ejemplo, con el racismo cultural. No sé si me explico, pero trataba de explicarlo ahora.

Intentaré pasar de este pasaje. Se ha recorrido a menudo al argumento de la discriminación positiva para sacar a la lengua más débil de su postración. Sobra decir que me refiero a la lengua catalana, comparémoslo con la discriminación positiva de la mujer. Al amparo de la Ley de paridad las mujeres tendrán unas ventajas laborales que el [#] social y laboral no les permitiría ocupar en una o más generaciones de igualdad ante la Ley. Pero tal ventaja en ningún caso elimina los puestos de trabajo de los hombres en su totalidad. Ustedes en esta ley sí lo hacen, la Proposición de Ley de la Corporación Catalana de medios Audiovisuales, en esa discriminación positiva de una lengua, eliminan completamente a la otra, y encima el Consell Consultiu lo justifica. Y todas estas leyes e instituciones, digo yo, no las controlo yo. Miren, Ciudadanos no se va a callar en esta cámara nunca más, mientras haya un diputado de Ciudadanos aquí, nunca, repito, volverán a olvidarse que pueden estar equivocados. A lo mejor los equivocados estamos nosotros, pero lo vamos a decir (*Veus.*), lo vamos a decir siempre. Por números, desde luego, los equivocados somos nosotros,. Es posible, decía, que se sientan ofendidos, es posible, pero si en pleno franquismo, repito –en pleno franquismo–...

Fitxer 9

... alguien hubiera hecho este discurso en las Cortes Españolas defendiendo los derechos de los catalanohablantes, estoy seguro de dos cosas: una, que ustedes hubieran estado de acuerdo y dos, que nunca hubiera terminado el discurso. Y yo sí lo estoy terminando. Esta es la diferencia entre una dictadura y una democracia. Por eso estoy orgulloso de estar en esta cámara. Pero también hay una similitud: en los dos casos la exclusión se llamaría, ilustrísimos diputados, racismo cultural.

Gracias, señor presidente.

El president

Passem a votació.

(Pausa llarga)

Senyor Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Com deia, és per demanar votació separada de les esmenes 14, 17 i la transaccionada, que seria la número 22, de la resta de les esmenes.

El president

Estava previst, senyor Mòdol.

Anem a votar en primer lloc les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

... votació separada de l'esmena 14.

El president

Sí, també estava previst. Doncs, anem a votar en primer lloc les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I primer votarem les números 3, 10, 12, 13 i 18. Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

L'esmena número 3, la demanariem per votació singularitzada, separada.

El president

Molt bé.

El Sr. Puig i Godes

No en bloc.

El president

Doncs en primer lloc votem l'esmena número 3.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor 68 vots en contra i 50 abstencions.

Ara votem les esmenes números 10... Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

... podia ser separada.

El president

Pot ser separada. Votem ara les esmenes números 10, 12 i 13, 10, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Ara votem la número 18.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara les esmenes 1, 20 i 23, 1, 20 i 23.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Ara hauríem de votar l'esmena transaccional amb l'esmena número 22, però té dos apartats i votarem separatament els dos apartats. En primer lloc votem l'esmena transaccional que surt de l'esmena número 22, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

I seguidament votarem, de la mateixa esmena transaccional l'apartat b.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 81 vots a favor, 50 abstencions i 1 vot en contra.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i en primer lloc votarem l'esmena número 14, l'esmena número 14.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 115 vots a favor i 17 vots en contra.

I votarem seguidament l'esmena número 17.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Finalment només quedaria l'esmena número 19 del Grup Mixt. Que posem a votació seguidament.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Passem ara a la votació del text del dictamen de la Proposició de Llei.

Comença la votació.

La Proposició de Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha estat aprovada per 115 vots a favor i 17 vots en contra.